

kunst + cultuur

De Amerikaanse zangeres Cheryl Howard (foto) zingt de hoofdrol in de nieuwe Nederlandse musical Josephine Baker. Een eerbetoon aan een tegendraadse, maar eerlijke revue-artieste. Verder in de rubriek Kunst + Cultuur: de Charming Children uit Hulst schitteren op het pop-firmament ● de midlife crisis van Bert Jansen stelt te le ● regisseur Laurens Spoor bundelt vaderlandse theatergrootheden in zijn Orestes ● poëzie van Leo Vroman gebundeld ● Mitterrand wil Frankrijk met een glazen boekenhuis opzadelen ● Willem van Anraad en Leen van Duivendijk: emotie en vorm uit-agenda, expositie-overzicht en filmwijzer.

Waarneming, emotie en vorm Debuut

Leen van Duivendijk uit Middelburg is autodidact, al heeft hij dan wat aanwijzingen gekregen van Piet Dieleman. De combinatie van eigenvergaarde kennis en lessen van een routinier levert verrassend werk op. In de Zeeuwse Bibliotheek debuteert Van Duivendijk met olieverfschilderijen van een doorleefde emotionaliteit; hij heeft wat te melden, schildert vanuit een innerlijke drang. Nu maakt dat op zich nog geen geslaagde tentoonstelling, maar ook in de vormgeving van zijn emoties is de schilder vaak goed op dreef. Hoewel wat fel van toon, is het tweeluik *Middelburg/Baghdad* daar wellicht het beste voorbeeld van.

Door twee perspectivisch naar achteren lopende oranje vlakken wordt de kijker in een ruimte ge-

leid die aan de achterzijde begrensd is door een overwegend zwart vlak. Onder en boven is een diepblauwe band te zien. Op het linkerpaneel komt schuin van boven een brede pijl de ruimte in. Op het rechterpaneel komt een andere pijl van rechtsonder. Waar de pijlen in het zwart terechtkomen, zijn ze summier door een transparant rood aangegeven. De kracht van het werk ligt in eerste instantie in de visuele vondst binnen het zwart. Dat suggereert links namelijk een echoscopie van een ongeboren kind, rechts naadloos overgaand in een video-foto van een door een jachtbommenwerper waargenomen bunker, vlak voor vernietiging. Naderend leven en naderende dood zijn aangrijpend nauw met elkaar verbonden....

De manier van schilderen roept geen barrières op, is soms zelfs sterk. Van Duivendijk gebruikt de verf gelaagd, dan weer dun, dan weer dik en weet het oppervlak levend te houden. Alleen de twee witte golven die links en rechts door het duister zweven, zien er iets te geforceerd uit.

In de uitwerking van de reeks

Kraaiepoten, pa Duivendijk was douanier, mis ik iets van de overtuiging uit de beste werken. Binnen de vormen en vlakken die om de kraaiepoten zijn gegroepeerd is nog niet voldoende te beleven aan nuances en oppervlakken. Al met al toch een veelbelovende ontmoeting.

Nico Out

Willem van Anraad, Noordhavenpoort, Zierikzee. Tot en met 8 september. Leen van Duivendijk, Zeeuwse Bibliotheek. Tot en met 9 september. Sint Joos '91, Oosterscheldeziekenhuis, Goes. Nog tot en met 2 september.